

Jo dobrej. To nezdravím, to konstatuju. Že ten den byl výjimečně dobrej. Jeden z mála. Když se na ty dny budu koukat podle toho, jak to jde s Tali. Jak jsem už psala- skončila už na stopce naprosto všude včetně naší louky. A tudíž pohyb dodáváme tím během.

Takže v to pindělí, který krásně nastartoval Rumíček tím přenádherným prezentem, si někdo řekl, že když jsem měla tak krásný ráno, mohl by to v týhle úrovni v podstatě nechat a tak se nám vyvedlo i odpoledne. Cestou na chalupu jsme chytli kolonu. Hm, jak typické pro naši malou republiku, kde nikdo nic nedodrží. Tudíž ani předepsanou rychlost a následně ani zipování. Což obé způsobí to, že se v obou pruzích dálnice udělá co? No jasně, opak průjmu.

Takže když jsme dorazili a vypustili tu zločineckou bandu z baráku, kde chrápali, maširovala jsem se hnedle převléct, abychom mohli oookamžitě vyrazit. Ohařiska zatím bláznivě radostně poletovali zahradou a česali si třešně. A kradli mi boty. A roznášeli je po okolí. A prali se. A zabili Brtníka. A pak hýkali u plotu. Teda hýkali. Hýkala. Jedna. Flekatá. Rumíček není žádný osel, ten nehýká. Ten jen kvoká. Teď teda ani nekvoknul, páč mě kušnu plnou boty.

Se stopkou v ruce a psem na zádech jsem se dostavila k brance. Opět nejdříve následovalo uklidnění u branky a až pak se vyrazilo. Protože si madam nepamatuje nic, tohle mají dost společný s Brtníkem □, trošku jsme si zase počekali na hraně pole. Ale kontakty se kupodivu spojily tentokrát o něco dřív. A vyrážíme. Opět neplachtím a teď je i tempo víc než přijatelný. Naopak několikrát je stopka povolena tak, že musím dávat pozor, abych se do ní nezamotala. Neb pak může taky někdy být stav, že je otázkou vteřiny, kdy jí křupne a pokud bych tam měla nohu, nebude to nic hezkýho. Brtník a jeho kotníky jsou důkazem. Jeho takhle usmažila už dvakrát do puchýřů a ošklivých spálenin, kdy skončil i u pana dochtora.

Opět říkám to svý "Tempo, tempo" a doufám, že se to jednou v mozku spojí tak, aby ten běh byl bezpečný. Nebo aspoň trochu bezpečný. Rumíček je opět vyslán do prostoru a my jedeme. A jedeme hezky. V podstatě bylo málo momentů, kdy doopravdy zatáhla. Dole tentokrát proběhneme celou délku pole a já chvíli lovím Rumouše. Pískání opět nepřipadá v úvahu a hlas opět patří spíše tak třináctiletému chlapci :D. Trošku mu to trvá, než se dostavil a tak nasadím velepřísný výraz. Tali má mezitím čekej. A hezky čeká, nezvedá se, jak je jejím zvykem. Fajn. Tak chvíli procvičíme pozornost na mou maličkost a pak jí dávám volno. Stopkový volno, pochopitelně, ale nechci nic, nechávám jí, ať si dělá, co jí libo. A

naopak si stáhnou Rumíčka, aby taky viděl, že jsou nějaký ty povinnosti. Troošku se mu, hošíčkovi, musím připomenout a tak už jsem opravdu za přísnou. Pak už to máme srovnány.

Když si to tam Tali prosmejčí, vydáváme se klusem zase pěkně zpátky a já je nechám, ať si zase vyberou, kam teď. Opět jako včera, běžíme prostředkem kopce vzhůru a Tali si pak zase hopíká krajem pole a dělá klokana. Občas zavolám a chci, aby přišli. A docela jí to jde. Ne vždycky, ale je pravda, že kdysi dávno mi v těch situacích bylo do breku. Teď, když se jí stopkou připomenou, přijde a nezapírá, že tam jsem. Vyběhneme zpátky na cestu a v místě, kde je stín a chládek si dáme cvičící chvíli.

Tali se do toho moc nechce a radši by si zaběhla, tu tady, tu tam. Leč.... nenene, teď jsme se proběhli všichni pěkně a tak taky je na řadě trocha tý výuky. Když se mi ji podaří konečně na chvíli naladit a jde jí to, povede se jí moc hezký přivolání. Odměnou je to, že jí sundám stopku, nasadím košík, aby byla zvěř v bezpečí a dostane svoje milovaný velkovolno. A já se zapřísahám, že nevydám ani hlásku, ať se děje, co se děje. Chci, moc si přeju, aby přišla sama. Ale ne až za týden, ale v nějakým přijatelným časovým horizontu..... stojím a koukám, jak tam lítá. Jednou kolem mě proběhne, ale bohužel se ani nezastaví. Škoda, vypadalo to nadějně. Odběhne za naši louku a tak se já sápu krz tu louku vzrostlou travou a bodlácím za ní. Pořád držím toho bobříka mlčení. Rumíček si poletuje taky, ale tam vím, že si můžu dovolit ho nechat být. Dojdu na hranu louky a vidím flekatýho klokana jak vyskakuje nad obilí.

Ani nepípnu. Klokam mizí za rohem, takže vybíhám zpátky na louku, chci mít přehled, kde se pohybuje. Pak ji vidím, jak letí řádkem v dál. "Ticho bud!" stejně by to teď nemělo cenu. Pak to klokan otočí. A běží zpátky. Kouká na mě a přibíhá. S jiskřičkou naděje si sedám na bobek, usměju se a v ruce mám připravenou hrst piškútů. Klokan doběhl. SÁÁÁÁM, SÁÁÁÁM DOBĚHL KE MNĚ! Sundám rychle košík a moj i chválím. Fedruju hrstí piškotů. Pak jí ten košík vrátím, a řeknu: "Tak dem, pod!"

A vona šla. Šla. A došla hezky v tichosti se mnou zpátky na zahradu. To už se dořítíl i Rumíček a oba zamířili do bazénku. Kde ona si jen tak po kotníky, jako dáma a Rumouš se tam plesknul jako vorvaň.

No dobrej den to byl, tenhle byl fakt dobrej. A taky zase na dlouho poslední ☐ .